

[Harald Nielsen.]

minister stærkt, at de syv absolut ikke var ment som en kamporganisation vendt imod de seks. Det ville være ulykkeligt, om Europa blev delt op i to handelsblokke, der førte økonomisk krig med hinanden, det måtte endelig undgås. Tværtimod, det var regeringens håb, at de syv kunne danne bro til et fredeligt økonomisk samarbejde med de seks.

Alene på denne baggrund tager det sig besynderligt ud, at den samme udenrigsminister i dag er talsmand for et dansk toldforslag, der truer de seks med toldrepressalier på visse områder, hvis de ikke følger sig noget mere efter vore ønsker. Men denne handlemåde bliver endnu mere uforståelig eller næsten uforsvarlig, når henses til den seneste tids udvikling, hvor det med stærke skridt går i retning af, at i hvert fald England og, så vidt man kan forstå, også Danmark vil tilslutte sig de seks landes marked.

Den højtærede statsminister, den højtærede udenrigsminister og den højtærede landbrugsminister har lige for nylig været i Bonn og ført samtaler med den vesttyske regerings chef, hr. Adenauer, og af de udsendte meddelelser fremgår det, at den højtærede statsminister har tilkendegivet, at såfremt England slutter sig til de seks, vil Danmark straks følge efter. Den officielle vesttyske talsmand, Felix von Eckhardt, har sagt til pressen, at man fra vesttysk side meget vel kunne tænke sig, at Danmark på egen hånd gik ind i fællesmarkedet, og udenrigsministeren har jo også udtalt nogle ord om, at vi måske selv på egen hånd skulle gå i forhandling og se, hvorledes vi ville blive modtaget. Det fremgår videre, at den vesttyske regering har gjort det klart, at Danmarks afsætningsproblem ikke kan løses gennem tosidede aftaler, og nogen væsentlig forhøjelse af vor eksport til Vesttyskland kan ikke ventes, da man allerede er gået så vidt i retning af at aftage danske varer, at det har fremkaldt kritik fra Vesttysklands partnere i fællesmarkedet. Kort sagt: alt peger i retning af, at Danmark må ind i de seks, hvis vi vil undgå katastrofal tilbagegang i vor eksport sydpå, et argument, vi fra venstres side også i sin tid førte frem, uden at regeringen dengang ville lytte til os.

Jeg siger ikke alt dette for ved denne lejlighed at fremkalde en almindelig debat om markedsproblemerne, det hører vel ikke hjemme her, men jeg siger det for at påpege, at alt nu synes at tyde på — og også vor regering synes at være af den opfattelse — at dansk tilslutning til de seks landes marked vil blive udgangen af den udvikling, der nu er foregået. Og når det er tilfældet, er det, jeg spørger: hvordan kan regeringen da mene, at det netop i dette øjeblik, hvor vi i allerhøjeste grad har brug for at forhandle med de seks i en venskabelig og fredelig atmosfære, er hensigtsmæssigt fra dansk side at begynde at spille med toldmusklerne og stille os i krigerisk positur over for Romtraktatens lande, selv om det, efter hvad den ærede socialdemokratiske ordfører siger, sker efter de almindelige internationale regler og efter, hvad GATT bestemmer? Det gør det jo, og det har det naturligvis altid gjort, når man indlader sig på den slags ting, som der her er tale om. Jeg synes ikke, det er nogen klog optræden, man her har vist fra den danske regerings side.

Sammenfattende skal jeg derfor sige, at vi ikke fra venstres side er tilhænger af den dobbelttarif, der her foreslås. Vi tror ikke på, at vi i den givne situation kan true os til noget. Vi mener, at gennemførelsen af sådanne trusler kan rumme fare for udenlandske modforanstaltninger, der kan blive yderst ubehagelige for os. Vi mener også, at de foreslåede toldforhøjelser, hvis de gennemføres, vil få skadelige følger indenlands ved den gene, det volder visse danske virksomheder, der importerer reservedele eller andre dele til deres produktion og importerer dem fra de seks lande, dele, der nu skal belægges med en meget høj told, ligesom forslaget vil virke fordyrende på transportområdet ved den stærkt øgede toldbeskatning af biler fra de seks, som her foreslås. Og sidst, men ikke mindst, finder vi det foreliggende forslag uheldigt, fordi det skærper modsætningsforholdet til de seks på et tidspunkt, hvor vi stærkere end måske nogen sinde før har brug for at kunne forhandle i en venskabelig og fredelig atmosfære.

Man vil derfor forstå, at vi ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.